

Mihail Sebastian
JOCUL DE-A VACANȚA

Editura Hoffman

DTP: Hoffman Design
Coperta: Hoffman Design
Tipar: Hoffman Print
Pe copertă: © PicturesMania

EDITURA HOFFMAN
Fax: 0249 460 218
Tel: 0740.984.910
www.EdituraHoffman.com
www.EdituraHoffman.ro
www.LibrariaHoffman.ro

© 2019 Editura Hoffman
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEBASTIAN, MIHAIL

Jocul de-a vacanța / Mihail Sebastian. -
Caracal: Editura Hoffman, 2019
ISBN 978-606-46-0708-9
821.135.1

PERSONAJELE

DOMNUL BOGOIU
ȘTEFAN VALERIU
M-me VINTILĂ
MAIORUL
CORINA
JEF
AGNEȘ
UN MECANIC
UN CĂLĂTOR
NEVASTA LUI

ACTUL I

Pensiune în munți. Casă izolată în pădure.

Scena reprezintă pe planul II un *hall*-sufragerie, care se continuă pe planul prim cu o terasă. În fund, coltul din dreapta, o scară de lemn în spirală, ce duce la etaj, unde sunt odăile unora din pensionari.

Hall-ul se desparte de terasă prin două mari uși laterale de sticlă și printr-un oblon mare cât ambele uși și care se închide de sus în jos.

În *hall*, scaune de nuia albă, un divan, o masă. În genere, lucruri simple, clar de o curățenie extremă. Este un interior pe care l-a mobilat, cu bani puțini, o femeie de gust.

Culoare generală, alb și verde-închis. O impresie totală de odihnă, de simplitate.

La ridicarea cortinei, marele oblon ce desparte terasa de *hall* este tras până jos, așa încât *hall*-ul nici nu se vede.

Pe terasă, două chaise-longuri deschise, care au fost uitate peste noapte afară. În stânga terasei, bătută în peretele casei (eventual casa poate să fie făcută din bârne, cum se fac vilele la munte), o tablă neagră, tablă de școală, cu burete și cretă. Lângă tablă sunt fixate în perete un barometru și un termometru. Pe tablă se mai poate citi scris cu creta, scris

încă de aseară probabil, dar șters în parte în timpul nopții, din cauza umezelii, următoarele:

„Miercuri 4 august. Presiunea atmosferică: 762 mm. Temperatura: 18 grade. Vânt de la miazănoapte. Nori răzleți dinspre Hășmașul Mare.”

În *hall*, pe o masă de nuielă, un aparat de radio, cu lămpile demontate. În dreapta, pe o etajeră, un telefon manual, de sistem vechi. Scena rămâne câteva clipe goală. Se aude din culise zgomotul unei vaci, care paște undeva prin apropiere. O sumă de alte mici zgomote casnice, de gospodărie care se deșteaptă; sunet de farfurii și pahare, o găleată de apă ce se varsă, o fereastră ce se deschide etc... Nu trebuie să se insiste. Câteva sugestii doar, suficient pentru a da impresia de dimineată și de trezire din somn. Cineva trage în sus, dinăuntru, oblonul. Este domnul Bogoiu. După ce a ridicat până sus oblonul, dă de o parte și de alta două uși de sticlă, așa încât acum *hall*-ul și terasa sunt unul în prelungirea celeilalte.

SCENA I

BOGOIU, mai târziu ȘTEFAN

Domnul Bogoiu iese pe terasă. Cu ochii cârpiți de somn și puțin buimăcit de soarele care, odată cu ridicarea oblonului, a năvălit în hall. Se oprește o clipă în mijlocul terasei. Se oprește o clipă, se uită la cer, întinde o mână, ca și cum ar încerca să vadă dacă plouă. E îmbrăcat

într-un halat de casă, cam scurt, care lasă să i se vadă, ceva mai jos de genunchi, picioarele păroase. Flăcău de vreo cincizeci de ani. Puțin obez, puțin chel. Deși în halat, poartă guler tare de cauciuc și o cravată lungă, cu un nod enorm.

BOGOIU (*împiedicându-se de unul din chaise-longuri*): Iar... (*Face un zgomot de mirare cu limba lipită de cerul gurii.*) 'Nteh, 'nteh, 'nteh. (*Pipăie pânza chaise-longului.*) Fräulein Weber! (*Se întoarce spre celălalt chaise-longue, pe care de asemeni îl pipăie puțin iritat.*) Iar le-a lăsat afară. Agneș!... Ude... Ude learcă. (*Se îndreaptă spre tablă, consultând cu mare atenție barometrul și termometrul. Șterge cu buretele tot ce e scris pe tablă. Apoi, aplecat, caligrafic, depărtându-se din când în când de tablă, ca să-și admire caligrafia, scrie, spunând în același timp cu glas tare*) Joi, 5 august. Presiunea atmosferică: 763 mm. Senin. Temperatura: 22 grade. Timp frumos. (*Ștefan coboară pe scară, în hall, douăzeci și nouă – treizeci de ani. Este îmbrăcat în trening albastru, bocanci, în cap bască. Sub scară se află rezemat de perete un chaise-longue strâns. Într-o mână cu chaise-longul, în cealaltă mână cu o carte, vine spre terasă. Își desface chaise-longul, potrivindu-l în plin soare. După aceea aruncă volumul în chaise-longue.*)

BOGOIU: Te sculași?

ȘTEFAN: După cum se vede.

BOGOIU: Bună dimineata.

ȘTEFAN: 'Neața.

BOGOIU: Țsta e chaise-longul dumatiale?

ȘTEFAN (afirmativ): Îhă...

BOGOIU: Care va să zică, îl duseși aseară înăuntru, în vilă...

ȘTEFAN: Exact.

BOGOIU: Da' pe astelalte de ce mi le lăsași afară?

ȘTEFAN: Mi-era lene.

BOGOIU: Lene! Ia te uită la ele. (*Arată spre cele două chaise-longuri*). Leoarcă. Leoarcă, dom'le. Cade roua aicea, de parcă-i potop. Lene, zici... Da' lene să ne strici aparatul de colo (*arată spre aparatul de radio*) nu-ți fuse.

ȘTEFAN (*privește surprins, când spre Bogoiu, când spre aparat*): Eu?

BOGOIU: Ba nu. Eu. Zi că eu, că numai asta mai lipsește. Trei ceasuri am stat azi-noapte de-am înșurubat și deșurubat la el, doar-doar o să cânte. Lemn! Nu vrea și nu vrea. Se uita biata domnișoară Corina la el, de-ți făcea milă. Zicea că are nuș ce să asculte de la Stuttgart. Nu zău (*se îndreaptă spre măsuta din stânga, pe care se afla aparatul, și ia în fiecare mână câte o lampă, întinzându-le declamator*), ce-i fi având dumneata cu nenorocitul ăsta de radio?

ȘTEFAN: Domnul meu, la asemenea calomnii nu răspund. (*Se pregătește să iasă în stânga.*)

BOGOIU: Calomnii? (*Ridică mâna dreaptă, în care ține unul din becurile demontate.*) Asta numești dumneata calomnie? Și asta? Și asta? (*Întoarce de câteva ori butonul aparatului.*)

ȘTEFAN (*Iese din scenă, dar în trecere se oprește o clipă în fața tablei lui Bogoiu. Zâmbește, și pe urmă, fără grabă, cu oarecare lene – lene pe care de altfel în toate mișcărilor lui – ia buretele și șterge tot, după care iese agale.*)

SCENA II

BOGOIU, M-me VINTILĂ

Mișcare în pensiune, care se deșteaptă din ce în ce mai mult. Rumoare de dimineată, uși care se deschid, voci care se aud strigând din diverse odăi: „Agneș! Agneș! Agneș! Apă! Agneș, unde mi-ai pus șervetul? M-me Vintilă coboară pe scară grăbită și se îndreaptă spre etajera pe care, în afară de telefon, se mai află un teanc de ziare și scrisori deschise. E o femeie tânără, de cel mult treizeci de ani, destul de frumoasă, dar cu anumită vulgaritate, care în nici un caz nu trebuie exagerată.

M-me VINTILĂ (*către Bogoiu, care a rămas lângă aparatul de radio, examinându-l izolat*): A venit?

BOGOIU: Cine? Agneș?

M-me VINTILĂ: Ei, Agneș? De Agneș ne arde nouă? Poșta. Scrisorile. (*Caută nervoasă printre hârtii.*)

BOGOIU: Păi n-avea când, M-me Vintilă. N-avea când. Nici de opt nu s-a făcut, și autobuzul trece la nouă.

M-me VINTILĂ: Nu știu când trece autobuzul, da' eu una știu: că nu mai rabd. Uite, azi e a cincea zi de când n-a mai venit nicio scrisoare în pensiunea asta blestemată.

BOGOIU: Ssst! Să nu te audă Fräulein Weber.

M-me VINTILĂ: Ba să mă audă. Unde e, să mă audă? Fräulein Weber!... Și telefonul ăsta... (*Învârtește cu necaz manivela telefonului.*)

BOGOIU: Nu-l zgâlțâi, că-i faci mai rău. Eu cred că de asta s-a stricat. S-a speriat, săracul. Prea v-ați răstit la el.
M-me VINTILĂ (*puțin îmbunătă*): Da' la radio cine s-a răstit?
BOGOIU (*oarecum jenat că a fost surprins cu un bec de radio în mână*): Ei, cu asta e altă poveste. Știu eu... (*Privește cu subînțeles spre partea pe unde a ieșit Ștefan.*)

SCENA III

Aceiași, MAIORUL

CORINA (*se aude de undeva de sus, din odaia ei, vocea Corinei*): Agneș! Agneș! (*Prin ușa din stânga, jos, intră Maiorul.*)
MAIORUL: A venit?
BOGOIU: Cine? Agneș?
MAIORUL: Ce Agneș, nene?! Agneș! Ziarul. A venit? (*Se îndreaptă și el spre etajera telefonului și caută în vraful de jurnale, citându-le, cu glas tare, data:*) 28 iulie, 23 iulie, 25 iulie. Numai vechituri. De cinci zile, nicio gazetă. Eu, unul, nu mai pot. Dacă mai ține mult așa, ne tâmpim cu toții. Să nu știi tu ce se petrece în lume... Poate-i război, domnule... Poate a căzut guvernul...
BOGOIU: Ei și? Ți-e că n-o să cadă fără dumneata?
MAIORUL: Lasă gluma, domnule. Lasă gluma, că nu-i timp de glumă. E serios. Dacă nu primesc nici azi gazeta, eu am terminat. Plec. Asta-i viață? Gazetă nu, radio nu...

M-me VINTILĂ: Scrisori nu, telefon nu...
MAIORUL: Stai toată ziua cu ochii în zare și-ți vine să strigi într-acolo, spre București: „Hei, mă! Răspunde, mă! N-auzi, mă?”
M-me VINTILĂ: N-aude. N-aude nimeni, nu răspunde nimeni. Nici țipenie de om. Parc-am fi undeva la capătul pământului. Naufragiați. Pierduți.
MAIORUL (*obidit*): Of!
M-me VINTILĂ: Unde suntem? Pe ce insulă? Pe ce continent? Unde?

SCENA IV

Aceiași, CORINA

Corina a apărut sus pe scară. Foarte tânără, mai tânără chiar decât cei douăzeci și cinci de ani pe care îi are. E într-o pijama de casă, pe care și-o încheie, în timp ce coboară scara. A prins ultima replică a lui M-me Vintilă și îi răspunde.

CORINA: Aici! Trei sute patruzeci și doi de kilometri de la București, treizeci și șase de kilometri de la Gheorghieni. Altitudine: una mie două sute optzeci și cinci metri deasupra mării. (*Între timp a ajuns jos, în hol.*) Bună dimineața. Da ce-i asta? Nu răspunde nimeni! Am spus bună dimineața.

M-me VINTILĂ, MAIORUL, BOGOIU (*răspund toți deodată, dar fără prea mare chef*): Bună dimineața.

CORINA: A, nu așa. Nu-mi place deloc. Mai tare. Nu vă e rușine de soarele ăsta? Mai tare, pentru Dumnezeu! Hai, curaj: bună dimineața!... Nu vreți. Păcat. Aveam să vă dau o veste bună, dar n-o meritați. Prea sunteți lugubri.

MAIORUL: O veste?

M-me VINTILĂ: Bună?

BOGOIU: O veste bună?

(*Au venit toți trei spre ea, viu interesați*)

CORINA (*tace o secundă, lăsându-i cu răsuflarea suspendată*): Bună dimineața.

M-me VINTILĂ, MAIORUL, BOGOIU (*răspund toți trei, de astă dată mai deschis, mai vioi, cu nerăbdare*): Bună dimineața.

CORINA: Așa mai merge. Ei bine, aflați că în curând, peste jumătate de oră – azi dimineață în orice caz – telefonul nostru va funcționa.

MAIORUL, M-me VINTILĂ (*aproape în același timp, dar auzindu-se replica fiecăruia*): Nu se poate! Nu-i adevărat!

BOGOIU: Serios?

CORINA: Se poate, e adevărat și e serios. Aștept un mecanic de la Gheorghieni. Un om de la telefoane. Trebuie să vie cu autobuzul de nouă.

M-me VINTILĂ: De unde știi?

CORINA: Pentru că l-am chemat eu. Ieri, după prânz, în timp ce dumneavoastră v-ați dus cu maiorul la pescuit... Ai prins ceva, domnule maior?

MAIORUL (*cap dezolat, mâinile deschise, cu un gest de fatalitate*).

BOGOIU (*cu o perfidie bonomă*): Îl insultă.

MAIORUL (*către Bogoiu*): Dumneata să taci!

CORINA (*către Maior*): Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Prin urmare, în timp ce dumneavoastră erați la pescuit...

BOGOIU: Vorba vine la pescuit.

MAIORUL: Nu mai taci, domnule?

BOGOIU: Ba tac, dar mai întâi să spui dumneata, cu mâna pe conștiință, câți pești ai prins de când ești aici? (*Maiorul tace încurcat.*) Buuun. Va să zică ai prins... câți ai zis. Păi asta se cheamă pescuit, nene? Prinde și dumneata ceva. Nu zic mare lucru. Nu cer un rechin. Prinde colo un obleț, ca să fie. Un cap de obleț, o coadă de obleț. Un solz, domnule, un solz. Prinde-l și atunci mă închin. Te fotografiez. Pe onoarea mea! Când te-oi vedea cu oblețul în undită, te fotografiez. Uite, aparatul e aici. (*Arată spre un aparat fotografic, care atârna într-un cui sau e undeva pe-o etajeră.*) Pe dumneata te așteaptă.

MAIORUL (*către Corina*): Dudaie, spune-i să tacă. Spune-i să tacă, fiindcă altfel nu știu ce se-ntâmplă. Eu când mă înfurii...

CORINA (*îl ia de braț pe Maior și continuă să povestească, îmbunându-l.*): Prin urmare, în timp ce dumneavoastră erați... la lac, eu i-am luat pe Jef, dar unde-i Jef? Nu l-ați văzut pe Jef? Jeef! Jef! Să știți că doarme. La ora asta. Nu-i e rușine... Mare leneș băiatul ăsta! Nu-i de mirare că a rămas corigent. Jeef!

M-me VINTILĂ (*iritată*): Da' mai lasă-l odată pe Jef ăsta. Vine el, n-ai grijă. E umbra dumitale.